

Arrest

nr. 152 201 van 10 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. NAENEN, loco advocaat J. COLPAERT, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 12 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, bij gebreke aan enig ontwikkeld middel.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu heeft verzoekster in haar verzoekschrift aangegeven van oordeel te zijn dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen, waarbij zij tevens heeft voorzien in een uiteenzetting omtrent de redenen waarom dat volgens haar het geval is. Dergelijke uiteenzetting volstaat om aan te nemen dat verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht heeft opgeworpen.

De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen in de nota met opmerkingen, kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel in haar synthesesemorie een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in haar oorspronkelijk verzoekschrift louter melding maakte van een onterecht getroffen bestreden beslissing, waarbij zij de redenen uiteenzette waarom dit volgens haar het geval was. Van enig gebrek aan zorgvuldigheid, een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel is in het verzoekschrift geen spoor terug te vinden.

Hierbij dient erop te worden gewezen dat de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) expliciet stelt dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken, quod non in casu.

Aangezien de schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel slechts voor het eerst worden opgeworpen in de synthesesemorie, zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

3.3. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 28 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.4. Verzoekster richt op 7 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te

maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 augustus 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij wenst enkel de aandacht te vestigen op het feit dat zij in haar aanvankelijk verzoekschrift en in de synthesesmemorie verwezen heeft naar beginselen van behoorlijk bestuur, maar dat zij daarop geen antwoord kan terug vinden in de beschikking. Zij betoogt dat nooit werd gevraagd om bijkomende stukken voor te leggen, zodat de bestreden beslissing – gezien de stukken die voorhanden waren – niet op zorgvuldige en behoorlijk manier tot stand is gekomen. Zij acht de beginselen behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in de synthesesmemorie ingeroepen op p. 2, op de voorlaatste pagina en op p. 4 boven §5.4 en op de laatste p. 5. De verwerende partij stelt enkel de nota met opmerkingen te kunnen herhalen: er kan geen rekening gehouden worden met een resem stukken die nog niet ter kennis werden gebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing en middelen die niet in het verzoekschrift werden uiteengezet, kunnen niet in de synthesesmemorie worden ontwikkeld.”*

3.6. Verzoekster uit kritiek op de beschikking van 28 april 2015 en stelt dat hierin geen antwoord is terug te vinden op de door haar in haar synthesesmemorie aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De Raad kan in deze evenwel volstaan met een verwijzing naar het gestelde in punt 3.2., waaruit blijkt dat voormelde onderdelen van het middel niet reeds werden ontwikkeld in het verzoekschrift en derhalve onontvankelijk zijn. Volledigheidshalve merkt de Raad merkt hierbij op dat er in de beschikking uitdrukkelijk op wordt gewezen dat uitspraak wordt gedaan op basis van de synthesesmemorie, evenwel *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet wordt in laatstgenoemde wetsbepaling gesteld dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Aldus werd in de beschikking reeds aangegeven dat enkel uitspraak diende te worden gedaan omtrent het in het verzoekschrift aangehaalde middel, zijnde de schending van de materiële motiveringsplicht. Er kan niet worden ingezien waarom er zich enige verdere uiteenzetting dienaangaande opdrong. Waar verzoekster stelt haar nooit werd gevraagd bijkomende stukken voor te leggen, merkt de Raad op dat dergelijk betoog – dat hoe dan ook niet kan worden aangenomen, daar het aan de aanvrager van de verblijfskaart toekomt alle door hem nuttig geachte stukken over te maken – noch in het verzoekschrift, noch in de synthesesmemorie werd opgeworpen. De Raad herhaalt in deze dat het betoog ter terechtzitting er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Verder weerlegt zij niet de vaststelling in de beschikking dat met de door haar bij haar synthesesmemorie aangebrachte stukken geen rekening kan worden gehouden, omdat zij niet reeds werden voorgelegd bij de verblijfsaanvraag.

3.7. Gelet op bovenstaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA